

повече народ, и аз останах назад. Господинът почна да върши работата. Но ето че между нас се навря някаква весела личност и извика високо :

— Здравсти, нашия!

— О, здрасти, — обади се чиновникът и се започна един приятелски разговор. — Как си? — Добре. Ти как си? — И аз добре. Какво те носи насам? — Наминах да се видим. Много си надебелял. Подобряло ми е, нали? Е кога ще се видим, и т. н. и т. н. Ние, събраните данъкоплатци, търпеливо слушахме тия хубави приятелски разговори и даже почнахме да сърадваме тия мили отношения. В това време часът стана дванадесет. Отидохме си за обед. След обед застанах на гишето пръв и чаках до четири часа. Господинът не дойде. След четири часа някакъв друг господин ми каза да отида на другото гише. Отидох, пред него пълно с народ. Отидох на другия ден. Историята се повтори. На третия ден заведението се препълни с народ. Едвам влязох. Ред не ми дойде. На четвъртия ден една опечалена вдовица ме накара да ѝ пиша заявление. Пак пропуснах реда. На петия ден същата вдовица ме помоли да я водя при данъчния. Там от номер на номер — изгубих цял ден. На шестия се вредих до гишето, направиха справка. Указа се грешка. Данъкът на някакво друго лице, едноименник някой, по погрешка вписан на мене. Тръгнах по